

FLAVIA BĂDIC

Planul atracției

Pasiune

Bookzone
BUCUREȘTI, 2021

Prolog

Sunt desculț și tălpile mele simt firele de iarbă care s-au turtit sub greutatea corpului meu. Am păstrat această mică porțiune de pământ în curte tocmai pentru momentele în care vreau să mă conectez cu natura. Acesta este unul dintre acele momente când simt că am nevoie de liniște și de un semn din partea Universului. Știu exact ce vreau să fac, dar nu știu cum va reacționa ea. Pot doar spera că o va face așa cum mă aștept.

Ieri, după ce m-a rugat să plec, m-am ridicat amuzat de pe canapea și i-am ascultat dorința fără să mai comentez. Nu aveam cum să nu observ privirea ei contrariată în momentul în care m-a văzut îndreptându-mă spre ușă zâmbind. Probabil a crezut că urmează să-i dau una dintre replicile mele piperate.

Se aștepta să mă rog de ea să mă asculte? Se aștepta să insist cumva și s-o fac să se răzgândească? Ghinion! N-am să fac niciodată ceea ce se așteaptă. Aș fi mult prea previzibil dacă aș face asta.

M-am simțit descurajat? Nici gând! Sunt extrem de hotărât să-i întorc lumea cu susul în jos. Nici măcar nu își poate imagina ce o așteaptă. Este un fel de provocare personală pentru mine și nu am niciun dubiu că o voi duce la bun sfârșit. Este doar o chestiune de timp până când o să deschidă ochii și o să vadă că locul ei este lângă mine. Am fost mai mult ca sigur că planul meu A nu va funcționa. Florile și declarațiile au ajuns un clișeu în ziua

Flavia Bădic

de astăzi, însă trebuia să mă conving că nu este aceasta calea spre inima ei.

Cred că a sosit momentul pentru planul B și o să-mi placă la nebunie să-l pun în aplicare.

Capitolul 1

Mi-am propus să încep săptămâna într-un mod pozitiv și să las grijile pentru momentele când sunt acasă și mă pot gândi la haosul din viața mea personală. Am vorbit aseară cu Ele, care m-a sfătuit să-mi bag mințile în cap. Ce expresie ciudată! Știu că are mereu cele mai bune intenții, însă uneori mă ceartă sa pe un copil.

Ieri mi-am petrecut mare parte din zi despachetând și organizând totul frumos la loc. Fiind ocupată cu asta, n-am mai analizat obsesiv felul în care a plecat Cezar. De altfel, ce rost avea să stau cu bagajele făcute, dacă nu mai intenționez să mă mut? Văzând totul la loc, mi-a dat o perspectivă asupra celor întâmplate și m-a ajutat să mă împac oarecum cu decizia pe care am luat-o. Știu că nu va fi ușor să stau în preajma sa, însă nu vreau sub nicio formă să periclitez jobul pe care l-am obținut.

Ca să mă simt bine astăzi, trebuie să mă îmbrac la fel de bine, astfel încât starea mea de spirit să fie la cote mai ridicate. Ce înseamnă „bine” pentru mine când vine vorba de un *business outfit*? Rochiță bleumarin de mătase cu gulă alb, suficient de vaporosă pentru a evidenția unduirea corpului, dar în același timp suficient de elegantă încât să-mi dea aspectul pe care mi-l doresc: sexy și de neatins. Îmi aplic un machiaj discret de zi, îmi iau accesoriile și de data aceasta optez pentru o pereche de pantofi galbeni, bineînțeles, cu toc cui.

În drum spre birou mă opresc pentru a-i lua lui Cezar cafeaua. M-am hotărât să nu mă port prostește și să continui să fac tot ceea ce se așteaptă de la mine din postura de asistent personal. Orice altceva iese categoric din discuție. Ceea ce se întâmplă cu noi doi în particular nu ar trebui să afecteze comportamentul de la birou. Am să încerc să-l conving și pe el de faptul că raționamentul meu este corect și că nu trebuie să ne lăsăm influențați de orice alte sentimente, atâta timp cât suntem acolo. Cu acest gând în minte și cu cafeaua în mâna dreaptă, pășesc în recepția clădirii unde lucrez, salutându-l grațios pe agentul de la pază și zâmbindu-i Luanei, care vorbește la telefonul aflat pe biroul din imediata apropiere a intrării.

Întind mâna pentru a chema liftul și simt cum degetul meu arătător este atins de mâna unui bărbat care se întinde prin spatele meu pentru a face același gest. Nu este nevoie să mă întorc și să verific cine este, pentru că toată ființa mea știe deja că este EL. Prezența lui îmi accelerează pulsul, însă nu vreau să-l las să vadă cât de mult mă poate afecta.

— Bună dimineața, Liana! mă salută Cezar polițicos, păstrând distanța astfel încât corpul său să fie suficient de aproape cât să-i simt căldura, dar suficient de departe cât să-mi doresc să-l trag spre mine, deși n-ar trebui să vreau să fac asta.

— Bună dimineața, Boss! îi răspund reușind să-mi păstrez cumpătul și să nu mă întorc pentru a-l sorbi din priviri.

Ușile se deschid și, ca niciodată, suntem singuri în lift. Oare de ce am crezut că îmi va fi ușor să fac față acestei zile? Nu mi-a zis nimic nepotrivit, dar simpla lui prezență dezlănțuie amintiri pe care nu-mi doresc să le am acum.

— Apasă tu pe 6, te rog, îl îndemn eu, având în vedere că el este mult mai aproape de panoul de control.

— Aș vrea să apăs un 69, ca să fiu sincer, îmi răspunde el nonșalant, de parcă tocmai ar fi spus cel mai firesc lucru din lume.

Replica lui mă face să-mi dau ochii peste cap și să tac. Orice i-aș spune, nu aș face altceva decât să-l întărit. Aleg în schimb să îl împing ușor pentru a apăsa eu însămi. Evident că nu reușesc să-l clintesc, iar el începe să râdă de încercarea mea eșuată, în timp ce apasă în cele din urmă pe 6. Liftul se urnește. Mă retrag la locul meu și observ cu coada ochiului că mă analizează și se abține să nu îmi spună nimic. Nu știu la ce mă așteptam, probabil credeam că mă va confrunta. Tăcerea lui a fost ciudată până acum câteva momente. Senzația de apropiere este apăsătoare și mă lupt cu propria voință pentru a nu-l întreba ce face, dacă este supărat sau dacă el consideră că ne vom putea comporta ca doi adulți care nu vor să compromită orice aspect din viața lor. Îi urmăresc reflexia în ușa extrem de lustruită a liftului și nu pot să nu constat cât de impecabilă este postura sa. A revenit la costumul negru cambrat și atitudinea răvășitoare. Cum să rezist?

Sunetul care anunță sosirea liftului mă salvează din spațiul acesta încărcat de parfumul său intens și ies grăbită, intenționând să-i las cafeaua pe birou și să mă așez la locul meu. Îi aud pașii în urma mea, însă mersul său este domol, ca și când nu s-ar grăbi pentru nimic în lume. Până să apuc să mă retrag, îl văd intrând și trăgând zgomotos ușa, gest care mă face să înțeleg că își dorește să vorbim. Sunt perfect de acord și nu văd rostul tensiunii pe care o resimt. Este cel mai bun lucru pe care îl putem face. Hai să stabilim regulile de pe acum.

— Ia un loc, te rog, mă invită el făcând semn spre scaunul din fața biroului său și constat că vocea lui nu este aspră, ceea ce îmi arată că nu este un ordin.

Mă așez și aștept cuminte să-mi comunice ce îi trece prin gând. După câteva secunde, îmi dau seama că toate mișcărilor sale sunt calculate și nu face altceva decât să tragă de timp, astfel încât să mă facă să-l urmăresc și să se asigure că sunt atentă la toate detaliile pe care dorește să mi le arate. Activează jaluzelele din telecomandă, își scoate sacoul și-l așază pe spătarul scaunului, își ajustează nodul cravatei, își scoate cheile și telefonul din buzunarul pantalonilor, lăsându-le pe marginea biroului, ia o gură de cafea și la final ia loc cu grație în scaunul său directorial. Își încrucișează palmele deasupra biroului, după care mă țintuiește cu o privire apăsătoare și cu o sprânceană ridicată sfidător, iar cu o expresie extrem de serioasă îmi spune:

— Dimineată, în timp ce eram la duș, am închis ochii și mi te-am imaginat în timp ce... m-am ocupat de mine.

Mmm! De ce îmi spune asta? În secunda doi gândurile îmi sunt asaltate de imaginea lui indecentă și nu reușesc să opresc ceea ce văd și simt simultan. Trupul lui nu face decât să îmi pună judecata la grea încercare. El știe asta foarte bine și pot să jur că a făcut-o în mod intenționat. Înghit în sec, încercând să mă adun și să nu-i dau satisfacția de a deține în continuare controlul asupra mea.

— Ceea ce faci tu în intimitatea casei tale nu are de ce să mă privească și, cu atât mai mult, nu vreau să știu aceste detalii.

— Chiar dacă aceste detalii te includ?

— Am să te rog să te abții de la comentarii de acest fel în timpul programului.

— Să înțeleg că în afara programului pot face orice fel de comentarii îmi doresc?

— Nu am zis asta și nu vreau să-mi scoți cuvintele din context.

— Pot să fiu foarte creativ dacă mă lași. Cel mai bun moment este când mă aflu lângă tine, iar tu nu porți absolut nimic.

— Cezar, vorbesc serios. Din punctul meu de vedere, situația este clară: tu ești șeful meu și nimic mai mult, iar eu sunt hotărâtă să resping de acum înainte orice insinuări care nu au legătură cu relația noastră profesională.

— Atribuțiile pot fi mereu schimbate, doar știi asta foarte bine. După părerea mea, situația este la fel de clară, deși unghiul din care privesc eu este cu totul și cu totul diferit: eu o să mă dau la tine și tu o să continui să mă refuzi, până în ziua în care nu vei mai putea face asta. Se pare că ne înțelegem de minune.

— De ce vrei să îmi îngreunezi viața?

— Tu ești cea care a ales să faci asta. Eu continui să trăiesc aventura și-ți reamintesc că nu sunt genul de bărbat care renunță așa ușor.

— De data aceasta sunt eu cea care te roagă să renunți.

— Dacă aș fi convins că îți dorești cu adevărat acest lucru și nu mă minți privindu-mă în ochi, poate aș face-o. În situația de față, nu are rost să mai pun în evidență faptul că întregul tău corp vrea cu totul și cu totul altceva decât mintea ta încăpățânată. Crezi că nu-mi pot da seama cât de mult îți dorești să vin lângă tine și să te sărut în acest moment?

— Te înșeli.

— Vrei să-ți dovedesc contrariul? Abia aștept să-ți întind rujul acela aplicat perfect pe buze.

— NU!

— Continuă să te minți pe tine însăși. Eu oricum nu te cred.

— Aș vrea să-mi respecti decizia.

— Acesta este singurul și unicul motiv care mă oprește să te întind pe birou în acest moment și să te fac să-mi strigi numele.

— Dacă te-aș ruga frumos să nu mai faci absolut niciun fel de insinuare, crezi că ai putea?

— Nu.

— Cum adică nu? Și eu cum se presupune că ar trebui să lucrez în aceste condiții?

— Rămâne de văzut. Cu cât te împotrivești mai mult, cu atâta devine mai intrigant pentru mine. Îmi plac provocările. Mai ales cele pe care știu că am să le câștig.

— De ce faci din asta o provocare?

— În cazul în care ai uitat, sunt avocat. Din asta trăiesc și o fac extrem de bine. Știu să aflu sensibilitățile oamenilor, după care le folosesc împotriva lor. Asta e ceea ce fac, iar cu tine am un motiv în plus.

— Ești imposibil!

— Tocmai de aceea mă iubești.

Capitolul 2

Mă simt minunat și planul meu funcționează conform așteptărilor. Nu va rezista prea mult în acest ritm. Este strict o chestiune de timp până când va recunoaște că a interpretat totul greșit și că relația noastră nu are nevoie de niciun fel de pauză.

O privesc cu satisfacție și observ că nu îmi poate întoarce vorba, iar privirea ei începe să o evite pe a mea. E suficient de deșteaptă încât să știe când este cazul să renunțe la argumente suplimentare. Se ridică de pe scaun și se îndreaptă spre ieșire, însă nu intenționez să ridic încă jaluzelele metalice. Se oprește când constată că nu are cum să iasă și așteaptă enervată, cu spatele la mine, ca eu să-i dau voie să plece. Evident că n-o fac. Doar ce m-am întors spre latura mea nesimțit de arogantă și chiar vreau s-o aud cum mă roagă. Puținele momente încărcate de tăcere îmi permit să o admir și să-mi dau seama cât de mult îmi doresc să o dezbrac. Rochia ei nu lasă prea multe detalii ascunse imaginației și categoric nu-mi scapă ironia nuanței pantofilor pe care îi poartă azi: galben, culoarea geloziei. Este atât de previzibilă uneori, încât nu mă pot abține să nu zâmbesc.

— Ai de gând să ridici jaluzelele astea? mă întrebă iritată.

— Așteptam să mă rogi să o fac.

— Dacă te-ai gândit pentru o secundă că acest comportament al tău mă va face să-mi schimb decizia, te-ai amăgit singur.

Postura ei devine brusc rigidă, se întoarce subit spre mine, face câțiva pași hotărâți, ridică telecomanda de pe birou și apasă butonul Up. Imediat ce se asigură că are loc să treacă, părăsește încăperea, fără să mai stea pe gânduri. O privesc prin peretele de sticlă și-i urmăresc înverșunarea cu care își începe programul de lucru. Se ascunde în spatele laptopului, astfel încât să nu-mi mai vadă chipul, iar acest gest copilăresc nu face altceva decât să mă provoace să găsesc un motiv să o iau de acolo. Pentru moment însă am să-mi las ambiția la o parte și am să încep să mă ocup de situațiile restante.

Mă uit la suportul de documente așezat în capătul din dreapta al biroului meu și constat ca Liana mi-a lăsat în ordine câteva dosare cu bilețele pe care mi-a notat ce mai este de făcut. Cu cât termin mai repede, cu atât mai bine. Așa că, după un scurt studiu, mă apuc de redactat.

Domnule Președinte,

Subscrisa SC AUDIORAX SRL cu sediul în Cluj, Str. Panselei Nr.188, înregistrată la Registrul Comerțului sub nr. Jo1/02/1992, CUI 123456, e-mail office@audiorax.ro, reprezentată legal de Avocat Cezar Negrea, în contradictoriu cu SC. MOSORUL SRL cu sediul în Cluj, Str. Caragiale Nr.9, înregistrată la Registrul Comerțului sub nr. Jo2/01/1990, CUI 654321, e-mail contact@mosorul.ro, în temeiul Codului de procedură civilă, formulăm prezenta cerere prin care solicităm emiterea ORDONANȚEI DE PLATĂ către debitoarea SC. MOSORUL SRL și solicităm să o obligați la plata sumei de 30.000 lei după cum urmează:

- plata sumei de 20 000 lei reprezentând debit principal conform contractului;
- plata sumei de 2 000 lei reprezentând dobânda;
- plata sumei de 2 000 lei reprezentând daune-interese suplimentare;
- plata sumei de 6 000 lei reprezentând cheltuieli de judecată.

Motivăm cererea mai jos și anexăm prezentei cereri înscrisurile probatorii.

La data de 01.02.2019 s-a încheiat cu SC. MOSORUL SRL contractul cu nr. 1056, având ca obiect montarea unei instalații de sonorizare. Potrivit acestui contract, debitoarea trebuia să achite 18 000 lei taxă de instalare și o mentenanță în valoare de 420 lei lunar. Potrivit contractului au fost emise facturile anexate, însă nu s-au înregistrat încasări până în prezent. La data de 01.06.2020, văzând că debitoarea nu efectuează nicio plată, am încercat soluționarea pe cale amiabilă, trimițând o somație, în urma căreia nu am primit niciun răspuns. În consecință, solicităm pe această cale recuperarea sumelor datorate.

Sunt întrerupt de sunetul unui mesaj și, verificând despre ce este vorba, constat că situația este presantă. Unul dintre clienții mei a primit o amendă judiciară din pricina unei postări care aduce atingere demnității unuia dintre martori. Sunt nevoit să las totul la o parte și să mă ocup de această problemă. Va trebui să-i fac o vizită pentru a afla toate detaliile și a stabili dacă pot cere anularea sau reducerea amenzii. Am doar 10 zile la dispoziție pentru a justifica comportamentul clientului meu. Ce-o fi fost în capul lui?

Îmi pun sacoul și ies în grabă, cu gândul la vestea care mi-a fost dată. Mi-aș fi dorit ca ziua de astăzi să aibă

cu totul alt curs. Mă opresc pentru câteva momente în fața biroului Lianeii, care nu își ridică privirea, continuând să tasteze ceva, ca și când nu mi-ar fi remarcat prezența.

— Lia, mi-a fost solicitată prezența pentru rezolvarea unei situații neașteptate. Nu cred că va dura foarte mult, însă dacă nu revin într-o oră, asigură-te că dosarul din servieta mea, rămasă în birou, ajunge pe biroul Anei Pop. Va ști ea ce are de făcut.

De data aceasta sunt eu cel care nu se uită la ea. Dacă vrea să mă ignore, n-are decât. Ceea ce ea nu știe încă este faptul că eu sunt sigur că, dacă încep să o ignor la rândul meu, o să se străduiască să-mi capteze atenția cumva. În timp ce mă îndepărtez, aștept reacția ei, care în cele din urmă apare.

— Vrei să comand ceva pentru prânz, Boss?

— Nu, îi răspund eu sec, fără să mă întorc cu fața spre ea.

Îmi continui drumul spre lift și mai apoi spre garaj, încercând să-mi schițez în minte un plan de urgență. Nerespectarea măsurii de interdicere a publicării prin mijloace scrise a textelor de natură să dezvăluie identitatea martorului în cazul în care ar putea aduce atingere demnității sau vieții intime nu este ceva care poate fi trecut prea ușor cu vederea. Clientul meu trebuie să se roage la toți sfinții ca mintea mea să fie în locul potrivit. Nu o să scape dacă eu continui să mă gândesc la Lia. Partea complicată este că nici nu mi-o pot scoate din minte. Până recent, munca mea era pe primul plan, iar acum constat că EA a înlocuit ordinea priorităților din viața mea. Știu prea bine că trebuie să mă concentrez profesional, însă nu fac altceva decât să visez la modalitățile prin care o voi face să fie din nou a mea. Sunt extrem de tensionat din cauza faptului că nu o pot avea acum, dar nici nu mă pot convinge să o las în pace. În alte circumstanțe, puțin mi-ar fi păsat de ifosele

unei femei. Dar uite că, de data aceasta, îmi pasă prea mult. Dragostea stârnește anumite senzații în mine și, mai mult ca sigur, nu am fost pregătit să le accept atât de curând. Dorința aceasta evoluează mult prea repede și ar trebui să fiu panicat. Reușesc să mă înfrânez în prezența ei, dar când nu o am în preajmă, mă simt ca un animal în cușcă. Asta da, panică.

Mă așez la volan și mă uit în oglinda retrovizoare pentru a avea o conversație cu mine însumi. Mă privesc fix în ochi și-mi spun în gând:

Concentrează-te Cezar! Ce naiba e cu tine? Te-ai înmuiat ca o muiere și nu asta e atitudinea de care ai nevoie în acest moment. Ocupă-te de firmă!